

Den je krásný

Roadtrip plný nástrah, na jehož
konci čeká sladká odměna

AMABILE GIUSTI

Den
je krásný

Copyright © Edizione originale 2017
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3906-6 (pdf)

AMABILE GIUSTI

Den
je krásný

přeložila Veronika Matiašková

Obsah

<i>Kapitola první</i>
<i>Kapitola druhá</i>
<i>Kapitola třetí</i>
<i>Kapitola čtvrtá</i>
<i>Kapitola pátá</i>
<i>Kapitola šestá</i>
<i>Kapitola sedmá</i>
<i>Kapitola osmá</i>
<i>Kapitola devátá</i>
<i>Kapitola desátá</i>
<i>Kapitola jedenáctá</i>
<i>Kapitola dvanáctá</i>
<i>Kapitola třináctá</i>
<i>Kapitola čtrnáctá</i>
<i>Kapitola patnáctá</i>
<i>Kapitola šestnáctá</i>
<i>Kapitola sedmnáctá</i>
<i>Kapitola osmnáctá</i>
<i>Kapitola devatenáctá</i>
<i>Kapitola dvacátá</i>
<i>Kapitola dvacátá první</i>
<i>Kapitola dvacátá druhá</i>
<i>Kapitola dvacátá třetí</i>
<i>Epilog</i>
<i>Poděkování</i>

*To, že láska je všechno,
je všechno, co o lásce víme.*

EMILY DICKINSONOVÁ

Kapitola první

GRACE GILMOROVÁ BYLA přesvědčená, že její život je jako mozaika složená ze střípků křehkého skla, alabastru, malovaného porcelánu a benátského zlata, které do sebe dokonale zapadají. Koneckonců jediné kameny, které se kdy postavily do cesty klidnému proudu její řeky, se podobaly spíš křišťálům od Swarovskioho než skutečným balvanům. Nic ji nemohlo dovést k myšlence, že ty zdánlivě nádherné dny jsou jen plastové kostičky, které jednu vedle druhé staví se sadistickou trpělivostí čas prostě proto, aby k jednomu konkrétnímu datu spustil jeden konkrétní dominový efekt.

Tím konkrétním datem byl den, kdy dostala maturitní vysvědčení. Konkrétní efekt na ni zapůsobil asi tak, jako by se zřítíla nebesa.

To červnové ráno však postrádalo jakékoli varovné signály. Vypadalo jako vytažené z té skříňky, kam si bůh schovává „ingredience potřebné pro dokonalé dny, určené pro šťastné dívky“. Nebe bylo jasné, vzduch voněl květinami a Grace na sobě měla tyrkysové šaty z hedvábí a organzy s droboučkými lístečky kolem lemů, tógu a baret z šedého a purpurového atlasu, a navrch úsměv ve všech barvách duhy. Už věděla, jaký dárek dostane za maturitu. Sama si ho totiž vybrala: mini cooper kabriolet v barvě šatů, které si dnes oblékla. Čekal na ni, s obrovskou rudou mašlí na kapotě,

spolu s tuctem dalších automobilů, které svým dětem darovali další rodiče, na parkovišti před Hopkins School.

V jednu chvíli, poté co převzala od ředitele diplom a započovala se spolužáky a příbuznými na milión fotek, si všimla, že Cedric zmizel.

Cedric Anderson byl její snoubenec. Každá jiná dívka by nad tím obstarožním a vznešeným slovem ohrnula nos, ale ona ne. Grace měla navzdory svému mládí duši pohádkové princezny. Věřila v hluboké city, ve šťastné konce, v pugéty růží darované jen tak, v léčivou sílu západů slunce. Byla přesvědčená, že velká láska může přijít v jakémkoli věku. V jejím případě přišla, když jí bylo sotva patnáct. Tehdy měla Grace své světlé kudrny ostříhané nakrátko, nosila skinny džíny roztrhané na kolenou a tenisky pomalované nesmyvatelnými fixami. Jejich rodiny už se dávno znaly, takže bylo snadné a téměř osudové přejít od dětského kamarádství k mnohem vážnějšímu vztahu. Teď byla Grace hodně jiná: vlasy měla dlouhé až na ramena a pečlivě upravené, nosila decentní sukně a baleríny v pastelových barvách, ale byla si stále jistá, že Cedric je mužem jejího života.

Byl to nejkrásnější kluk v New Havenu, tak podobný princí z disneyovky *Kráska a zvíře*, jako by byl jeho ztělesněním. Jeho způsoby by mu mohl závidět kterýkoli skutečný monarcha: neexistoval snad zdvořilejší osmnáctiletý mladík. Ona byla drobná, štíhlá, nesmělá, s velkýma světlýma očima. Slušelo jí to, ale ve srovnání s jeho zářivou krásou nemohla obstát. Že si jí takový exemplář dokonalosti všiml a že si ji vybral, jako by si všiml akvamarínu mezi diamanty, byl beze vší pochybnosti zázrak jako z pohádky. A Grace nasedla na bílého koně svého prince s odevzdaností dívenky zachráněné před drakem. Kromě toho

měli stejné životní plány: oba se zapsali na univerzitu v Yale, oba chtěli pracovat v advokátní kanceláři pana Andersona, oba chtěli mít rodinu, spoustu dětí a žít v domě v koloniálním stylu s tmavými parketami, cihlovým krbem a smetanově bílým nábytkem.

Nicméně v tuhle chvíli nebyl ten pohádkový Cedric k nalezení. Grace obešla skupiny nejbližších přátel, kteří se také nechávali zvěčňovat v parčíku, ale nenašla ho.

V jednu chvíli měla dojem, že ho vidí, tak vysokého a pohledného, že se nemohla splést, jak míří dovnitř do budovy. Tógu měl ještě na sobě, ale baret si sundal a jeho medově světlé vlasy zářily ve slunci jako hedvábný samet.

Grace se usmála jako zmagnetizovaná tím zjevením.

Téměř se rozběhla k zadním dveřím mezi bílými sloupky a elegantními bronzovými lucernami. Právě stihla zachytit, jak Cedrikova postava mizí za prvním odpočívadlem na hlavním schodišti.

V tom okamžiku nad střechami nečekaně zaburácelo malé letadlo. Za velikého rámusu prolétl nebem nad věží Hopkins School jeden z těch reklamních poutačů, které vypadají jako orlí ocasy. Byl červený, s barevným nápisem a nedělal reklamu ničemu, nebo aspoň ničemu, co by si někdo chtěl koupit nebo připomínat. Stálo na něm totiž latinské heslo *Memento mori*.

„Pamatuj na smrt.“

Grace jeho nízký přelet pozorovala přes sklo rozdělené na menší tabulky a náhle se zachvěla. Kdo a proč provedl tenhle nevkusný žertík? Který blázen s utkvělou myšlenkou na apokalypsu se nepostavil s papírovou cedulí kolem krku na křižovatku, ale místo toho se rozhodl použít k pokažení nálady svých bližních tenhle způsob? Anebo je to prostší a někdo, kdo neodmaturoval, se chtěl pobavit tím, jak ostatním pokazí radost?

Ona mu určitě nedovolí, aby jí zkazil šťastnou náladu. A tak se vydala vzhůru po schodech a v tom nostalgickém opojení šla schválně pomalu. Viděla znovu sebe samu v posledních čtyřech letech, jak stoupá po stejných schodech z červeného dubu a opírá se o vyřezávané zábradlí s motivy vavřínových listů, vdechovala známou vůni navoskovaného dřeva a cenných tapisérií, vzpomínala na zvuky kroků a hlasů v chodbách a v sálech, které jsou teď prázdné a němé, a zadoufala, že na ni toto místo nezapomene.

Její mysl byla jako kaleidoskop obrazů, jako by byl ten prostor plný vzpomínek usazených v koutech, když náhle zaslechla Cedrikův hlas z jedné auly určené lekcím výtvarného umění, jak šeptá: „Pojď sem. Do večera to nevydržím.“

Dveře ateliéru byly pootevřené. Místnost byla rozlehlá, měla velké třídílné okno, uprostřed stůl a stěny pokryté regály a dokončenými plátny. Světlo zvenku přicházelo v kuzelech prachu a zdálo se, že se také účastní uměleckého záměru: jako štětcem malovalo po podlaze, po ohromném stole a po obrazech, částečně zavěšených a částečně rozestavěných v rozích, a vytvářelo atmosféru, která v sobě měla něco magického.

Cedric tu bohužel nebyl. A přitom si byla jistá, že šel právě sem... Pak si všimla, že dveře do fotokomory jsou pootevřené. Nikdo ji tedy právě nepoužíval, ale přesto se zdálo, že se uvnitř někdo pohybuje.

Usmála se při myšlence, že jí snad Cedric chystá překvapení. Grace ráda fotografovala a některé její záběry se učitelům velmi líbily, takže ji povzbuzovali, aby ve focení pokračovala. Kurzy na umělecké katedře v Yale byly vyhlášené a byly chvíle, kdy se už už chtěla informovat o podmínkách přijetí. Jenže její rodiče tím nápadem nebyli moc nadšeni a Cedric ji s krajní praktičností

upozornil, že je ta myšlenka nejen proti všem jejich plánům, ale že být fotografkou se nedá považovat za pořádné zaměstnání. Jako občasný koníček by to snad šlo, ale jako kariéra je to ubohé a jako umění málo důvěryhodné.

Bez podpory a ve strachu, že by je stejně všechny zklamala, zahodila Grace svůj sen jako puklé sklo. Řekla si, že to byl koneckonců hodně hloupý sen, přechodné bláznovství, a naštěstí tu byl on, aby ji z jejího marného holčičího fantazírování probral. Dala pryč malý kompak, který dostala od rodičů k šestnáctinám, a přestala úplně pozorovat svět, hledat květiny ve škvírách asfaltu, kapky deště na skle a duhy přerušované mrakodrapy. Je zbytečné pěstovat falešný talent, když nikam nevede, a hlavně když nečiní šťastným toho, kdo tě miluje.

V tuhle chvíli se zdálo, že Cedric změnil názor a koupil jí zrcadlovku, kterou si už dávno přála, a že se jí nechal jakoby nevědomky sledovat, aby jí dárek předal. Symbolické místo pro více než symbolické gesto.

Se srdcem tlukoucím rozrušením přistoupila k pootevřeným dveřím, částečně zakrytým velikým rozdělaným plátnem s bizarní transpozicí Munchova *Vykřiků* ve stylu manga. Dívka v komiksově verzi – ve školní uniformě typické pro japonské školy a s vlasy jako Sailor Moon – něco pozorovala a křičela s dlaněmi na tvářích, a kolem ní se rozprostíralo panorama mořských vln ve tvaru pařátů jako na *Velké vlně* od Hokusaie.

Grace nakoukla škvírou a v jediném okamžiku její obličej s měkkými rysy, s nímž by mohla pózovat Vermeerovi na portréty, nabyl stejného výrazu jako křičící dívka.

V temné komoře sice byl Cedric, ale nebyl sám. Rozeznávala jeho ramena, nazlátlé vlasy, hlavu, jak se pomalu sklání,

zatímco beze vší pochybnosti někoho líbá. Přes jeho záda bylo vidět ženskou siluetu sedící na stole mezi potřebami pro vyvolávání fotek. Nerozeznávala z ní nic kromě dlouhých tmavých vlasů a ruky zakončené nehty nalakovanými na fialovo, položené na jeho rameni. Na předloktí měla ta neznámá tetování. Větrnou růžici ve stylu steampunk: ozubené kolečko v odstínech šedé a černé, s ostrými čepelemi ukazujícími do čtyř světových stran.

Grace málem vykřikla, ale zacpala si ústa dlaněmi, aby sebe sama umlčela. Pak zůstala několik vteřin bez hnutí, v srdci něco nového, neznámou emoci, náznak hněvu a smutku, neznámé a nevhodné pokušení říct nahlas něco sprostého.

Nebyla zvyklá na bolest a nevěděla, co si s ní počít. Poprvé ve svém vatou vystlaném životě, kde byly veškeré nepříjemnosti jen jako drobné píchnutí jehlou, dostala hlubokou ránu ostrím nože. Část jí chtěla vejít, zjistit, kdo je ta dívka, a Cedrika se zrazeným výrazem oslovit, ale druhá část si přála vycouvat a nezavrzat při tom prkny v podlaze, nezvednout ani jedinou prachovou částičku a projít celou cestu zpátky až do zahrady. A tam si odpočinout, pochopit a připravit se na tu nečekanou válku. Možná se probudit a zjistit, že to byl jen zlý sen.

Nechala zvítězit tu tichou část. Opustila místnost, schody, budovu. Jakmile byla venku, všimla si miniaturního flíčku modré barvy na své sukni, a jako by dokázala snést zradu svého snoubence s větší odvahou než tuhle bezvýznamnou maličkost, schovala se stranou za strom, aby vyplakala první slzy skutečné úzkosti ve svém dokonalém životě.

A za půl hodiny, jako kdyby se nic nestalo, s nevinným výrazem někoho, kdo se právě nelíbal s cizí dívkou v temné komoře, se Cedric vrátil a vmísil se do davu v parku. Grace ho zpoza stromu, kde byla pořád ještě zalezlá jako raněná veverka, viděla, jak došel ke své rodině, jak si prsty rovná vlasy a límeček, jak mu ve tváři pohrává lehký úsměv.

Na chvíli jí strach z toho, že všechno končí, úplně sebral dech. Nechá ji a bude s tou druhou?

Všechny společné plány se v jejích očích zhroutily a slyšela, jak ty sny vydávají před smrtí kovové třesknutí, jako když ze špatně připevněné policičky spadnou naráz všechny stříbrné poháry.

Přikryla si dlaní víčka a vzpomněla si – protože to slyšela od jiných, sama tu nesnáz nikdy nezažila –, že pláč ničí líčení. Pomyslela si, v jakém stavu je asi její obličej? Rozmazaly jí slzy řasenku do černých stružek? Zrudl jí nos, takže vypadá jako klaun?

Ucítila, jak jí po krku teče kapka potu, a připadala si, jako by měla v ústech knedlík. Byla se jistá, že vypadá celkově hrozně. A byla si jistá, že uvnitř, kam se pohledy ostatních nemohly dostat, má její duše pokažené líčení, stažené hrdlo, vlasy jako scezené nudle a šaty plné skvrn z manga verze Munchova *Výkřiku*.

„Pročpak se nám tu schováváš?“ Cedrikův hlas ji vyděsil, až sebou trhla.

Grace se pokoušela najít hlas a měla strašlivý dojem, že o něj snad přišla u té fotokomory, když chtěla křičet, ale nedokázala to. Představila si, že je uvězněný v té místnosti, která je nyní prázdná, mezi vaničkami na vyvolávání, pinzetami, nádržkami, nůžkami a odměrnými válci. Rozpačitě zakašlala a pak vykouznila jeden ze svých nejzářivějších úsměvů. Když se usmála, jedna její část

se ptala, proč se směje, proč dál předstírá, proč se chová tak, jako by na vině byla ona.

„Tys plakala? Co se stalo?“ naléhal Cedric starostlivě, jako by jí právě nezasadil smrtelnou ránu.

Chuť všechno mu říct byla tak silná, že jí rozbušila srdce, jako kdyby běžela po pláži. Ale byla ještě příliš otřesená na to, aby se jakkoli rozhodla. Musí se zamyslet a to teď nešlo.

A tak se raději, aby neřekla a neudělala věci, kterých by pak mohla litovat, rozhodla, že zatím bude tomu odpornému podrazu čelit přetvářkou.

„Jen trochu nostalgie, vždyť je to náš poslední den v téhle škole.“

„Ty moje sentimentální princezničko,“ zašeptal on a pohladil ji po tváři.

Grace ho pozorovala s lehkou, sotva patrnou vráskou na čele. Připadal jí upřímný, milující jako vždycky, možná ještě víc než vždycky, a... jaký smysl tedy měla ta scéna, ke které se přichomýtla před chvílí? Určitě té dívce nedával dýchání z úst do úst, ani se jí nesnažil vytáhnout z koutku oka smítko, takže...

Dokáže muž zároveň podvádět i milovat?

Tak moc to chtěla zjistit, a to hned, ale zároveň to nechtěla vědět až do konce svých dnů. Jak v ní mohly tyhle protichůdné touhy bouřit obě najednou, bylo záhadou. A přesto je cítila stejně naléhavě: chuť dát mu pár facek hned teď, ve vlhkém stínu stromu, a zároveň ho vzít za ruku a dělat jakoby nic, vrátit se k předchozímu životu.

V tuhle chvíli ještě jednou převážilo to moudřejší přání. Nebo zbabělejší. Vsunula mu paži pod jeho kavalírsky nastavené rámě

a ukryla bledě modrou skvrnu, která by mohla vyzradit, kde předtím byla a co zpoza dveří viděla.

Zatímco se blížili ke slavícím příbuzným a k dárkům ověšeným pentlemi za branou školy, letadlo se svým výhružným transparentem opět zaburácelo nad hlavami a klobouky. Grace na něj naposledy mrkla, zopakovala si v duchu tu latinskou větu a pomyslela si, že existují různé druhy smrti.

Kdyby jí řekli, že den, kdy se rozdávají diplomy a který je určen k bezuzdnému štěstí, prožije snahou potlačit slzy a hněv a znovu slzy, nikdy by tomu nevěřila. Myslela by si, že je to jen další nevkusný žert.

A ona přitom strávila zbytek dne předstíráním, jak je šťastná z toho, co by ji před pouhými dvanácti hodinami skutečně šťastnou dělalo. Projížďka v novém autě s otcem, který jí říkal, ať zpomalí, i když Grace už tak jela pomaloučku. Oběd s její a Cedrikovou rodinou v Andersonovic zahradě pod pergolou porostlou břečťanem a jasmínem, a na pozadí píseň od Michaela Bublého doléhající ven z obýváku. Cedric, který už opět vypadal jako princ, měl oči jen pro ni a také spoustu starosvětských pozorností: vyskočil vždycky, kdykoli vstala od stolu, znovu vstal, když se vracela, doprovázel ji k židli, položil jí kvítek mučenky na ubrousek, bral ji za ruku a líbal ji přede všemi do dlaně.

Kdyby jí předem řekli, že prožije tyhle hodiny s námahou horolezce a že bude myslet jen na to tetování a snažit se přijít na to, komu patří, smála by se tak, jako se obvykle smávala, s noblesou

opravdové mladé dámy. Teď jí ale do smíchu moc nebylo. Neustále musela myslet na ten nevěrný polibek a na slova, která Cedric té neznámé šeptal: „Do večera nevydržím.“

Když jí po obědě pozval na procházku po zahradních cestičkách, které vroubily nízké živé ploty z ptačího zobu, Grace přemýšlela, zda jí třeba nechce všechno říct.

Ale Cedric neprojevil ani sebemenší náznak toho, že by snad chtěl. Mluvil o tom, jaký to byl krásný den, a pochválil ji, jak jí to sluší. Zatímco mluvil, Gracina mysl se rozběhla jako čerstvě naolejovaný složitý stroj, který až do té chvíle se skřípotem vázl.

Kdyby nebyla u toho polibku, zněla by jí tatáž slova kouzelně. Jenže u něj byla a nedokázala se ubránit strašlivému dojmu, že ty poetické řeči jsou jen strojené a téměř karikaturně hrané.

„Grace, jsi dneska nějaká divná,“ řekl Cedric náhle. „Říkali to i naši, když jsi byla na toaletě. Ptali se mě, jestli je ti dobře, jestli se ti něco nestalo. Nechci to nechat jen tak, pokud ti něco ublížilo. Můžeš mi říct, co tě trápí?“

Ona potajmu utrhla větvičku, která trčela z plotu, a silně ji stiskla, až ji zlomila. Totéž by měla chuť udělat s Cedrikovými prsty, a to přání ji vyděsilo, jako kdyby najednou z křoví vylezla nějaká prehistorická obluda. Nikdy si podobné myšlenky nehýčkala: vždyť byla Grace Gilmorová, sladká holčička, šikovná dívka, dokonalá dcera, ideální snoubenka.

„Nesmíš být smutná, že se uzavírá jedna kapitola našeho života,“ prohlásil Cedric a vyrušil ji v úvahách. „Všechno bude dobré. Na podzim začneme na vysoké a to bude další velké dobrodružství. Mimochodem, ještě pořád ti nepřišlo rozhodnutí o přijetí?“

Jindy by si u takové otázky Grace pomyslela, jak je ten její chlapec starostlivý, že se o ni tak zajímá a ptá se jí na to samé každý den už celé týdny.

Teď si naopak pomyslela, že se opakuje a že ji to štve a že by mu nejradši kromě prstů přerazila i nos.

„Ještě ne, ale určitě už brzy přijde,“ odpověděla a zlomila další větvičku.

„Udělalas chybu, že sis nedala přihlášku na víc škol: je lepší mít víc možností. Víš přece, že mě už vzali na Harvard, Princeton, Stanford a Georgetown, ale já jsem si vybral Yale. Když je naším osudem žít nedaleko jedné z nejvýznamnějších univerzit na světě, musí to něco znamenat.“

Grace se na něj upřeně zadívala přes pramen svých měděně blond vlasů, který opustil původní pozici za uchem a spadl jí do obličeje. Dokonce i vlasy si dnes dělaly, co chtěly.

„Věříš v osud?“ zeptala se ho.

On se zasmál, téměř pohrdavě.

„To se jen tak říká. Osud je podle mě pohádka pro děti. Já jsem toho názoru, že v životě se stane to, co chceme, aby se stalo, když zatlačíme na správných místech. Jistě, žít blízko Yale je štěstí, ale šel bych tam, i kdybych vyrůstal v Oregonu.“

Grace se na pár okamžiků odmlčela a pak mu lhostejně sdělila: „Mám v plánu nechat si udělat tetování.“

Cedric zvedl jedno obočí. „To mi k tobě moc nesedí.“

„Ne? A ke komu ti to sedí? Jaký je podle tebe někdo, kdo se nechá tetovat?“

„Někdo jiný než ty, Gracie.“

„A já jsem jaká?“ zatvrzele pokračovala.

„Obvykle jsi klidný člověk, spořádaný, bez brouků v hlavě. Jsi uvolněná a úžasná, obvykle. Dneska jsi ale divná. V každém případě bych u tebe rozhodně tetování nečekal. Ten, kdo se nechává tetovat, má obvykle vzdorovitější povahu, bouřlivější, vášnivější...“

„Zajímavější?“ přerušila ho.

Cedric lehce přivřel víčka svých modrých očí. „To jsem neřekl. Prostě by se mi tetovaná dívka nelíbila.“

„Opravdu? Spousta dívek má dnes tetování. Některá jsou fakt hezká.“

„Možná jsou hezká, ale mně připadají odpudivá. Prosím tě, rozmysli si to. Zohavila by ses. Jsi dokonalá tak, jak jsi. Jistě, občas máš opravdu výstřední nápady... jako třeba ten s tím focením. Naštěstí si ale necháš poradit.“

„Jdeš dnes večer někam?“ zeptala se ho a změnila téma hovoru.

„Jason mě pozval na jejich chatu u moře, pokecat si a poslouchat muziku, ale odmítl jsem. Jsem hrozně utahaný, byl to den plný zážitků. Jsem si jistý, že si budeš taky chtít odpočinout.“

Grace se kousla do rtu, aby potlačila jinou odpověď, o něco prudší a víc vhodnou pro chaotickou náladu posledních hodin.

„Znáš mě opravdu dobře. Přesně to mám v plánu.“

„Jistěže tě dobře znám. A chci si tě vzít, protože tě znám a naučil jsem se vážit si tvých předností.“

„Cedriku, nemyslíš si, že ta záležitost se svatbou je trochu předčasná? Vždyť jsme ještě hrozně mladí. Víím, že o tom teď jenom mluvíme... ale nemyslíš si, že mluvit o svatbě je v našem věku trochu ukvapené?“

„Mohlo by být, vzato zcela abstraktně. Ale jen máločím jsem si jist jako tím, že jsi dívka vhodná přesně pro mě a žádnou jinou bych si nikdy vzít nemohl. Jsi skvělá. Když si ovšem nevezmeš do hlavy, že se staneš fotografkou nebo se dáš tetovat, samozřejmě,“ zasmál se, zaklonil hlavu a ukázal všechny své zářivě bílé zuby a plné rty, ale Grace při tom nepocítila obvyklé zachvění u srdce, ten pocit, že se vznášíš, a jistotu, že budoucnost je jako šíp, který se trefil přímo do středu terče.

Pomyslela si jen, že do večera zbývá pár hodin a že se musí co nejlépe připravit na to, jak ho bude sledovat a zjistit, kdo je ta vzdorovitá, impulzivní a vášnivá dívka s tetováním na předloktí, se kterou se má určitě sejit.

Tyrkysový mini cooper se rozhodně nedal označit za ideální vůz pro sledovačku, ale Grace byla příliš v zajetí své úzkosti, než aby přemýšlela nad strategií. Udělala jen to, že se převlékla a vzala si na sebe džíny s kapsami zdobenými třpytkami a starorůžové tričko, což bylo ke skrývání ve večerních stínech úplně stejně nevhodné jako barva auta. Ale nic lepšího ve svém šatníku nenašla, protože „nenápadné sledování nevěrného snoubence, oděná do maskovacích barev“ nepatřilo mezi její obvyklé aktivity.

Po večeři tedy pod záminkou, že jede ukázat auto Jessice, své nejlepší kamarádce, vyrazila na číhanou. Pro Jessiku skutečně zajela, protože při pouhé myšlence na to, že by rodičům neřekla alespoň půlku pravdy, si připadala jako zločinec o nic lepší než začínající sériový vrah. Nemohla začít pochybovat o Cedrikovi, rozhodnout se chovat jako Mata Hari a lhát své rodině. Ne

všechno naráz. I když byl ten den plný různých poprvé – první rána důvěře, kterou chovala v lidstvo, první potřeba počítat do deseti, než se jí uklidní srdce, aby nevybouchla, první slzy ochutnané špičkou jazyka –, nechtěla na tento seznam přidávat i první opravdovou lež předloženou rodičům.

Jessica byla mladší než ona, ale o nic méně bystrá. Chodila do předposledního ročníku na gymnáziu a při pohledu na ty dvě vyvstávala automaticky otázka, jak je možné, že jim to spolu funguje, když jsou tak rozdílné. Grace byla hezká a elegantní, jediná dcera dobře situované rodiny, šlo jí to ve škole, ale žádný nepochopený génius v ní nedřímá. Jessica měla anonymní vzezření bledé šprtky v tmavém oblečení, měla pět sourozenců a rodiče, kteří měli koncem měsíce hluboko do kapsy, žádnou známku horší než jedničku s hvězdičkou, zaujetí pro vědu a naději na získání stipendia, aby mohla jít po maturitě na univerzitu MIT. Přesto se však přátelily, rozuměly si a neuměly by žít jedna bez druhé. Doplnovaly se jako den a noc, jako bílá a černá, jako léto a zima.

„To jsi mi chtěla co nejdřív ukázat svůj nový auták ozdobený jako na svatbu?“ zeptala se jí kamarádka, když nastupovala do auta, které mělo v tu chvíli zvednutou střechu. Jessica v tmavých džínech a hnědé mikině byla na sledování lépe vybavená než Grace, i když ještě neznala účel cesty. Měla mírnou nadváhu, hranaté brýle na nose a hnědé vlasy rovné jako hřebíky sepnuté na straně sponkou ve tvaru zátky od láhve.

Grace hned neodpověděla a rozjela se. Cítila se divně, poraženě a mrtvě, a zároveň euforicky. Byla si jistá – s jistotou detektiva, který identifikuje zločince na základě jeho DNA –, že toho večera učiní nepřijemný objev, ale neměla v plánu se zastavit.

„Děje se něco?“ zeptala se jí Jessica.

„Proč myslíš?“

„Mohla bych ti říct, že jsem detektivní génius, který se vyrovná Sherlocku Holmesovi, ale obávám se, že indicie jsou příliš banální: jsi úplně odličená, ačkoli obvykle vypadáš jako ze žurnálu, už když vstáváš, máš napuchlé oči jako od pláče, ačkoli bys měla zářit radostí, a koušeš se do rtů. Udělal Cedric něco, čím tě rozbřečel?“

Grace se nad intuicí své úžasné kamarádky musela zachvět.

„Vím dobře, že ho nesnášíš, ačkoli jsem ještě nepochopila proč,“ utrousila na půl úst. Jessice se totiž Cedric nikdy nelíbil: s vynaložením všech sil se rozhodla, že ho bude snášet, ale zůstávala v nabručené defenzívě. Cedric na tom byl ostatně stejně: několikrát už na Grace naléhal, aby se téhle nevhodné kamarádky zbavila, protože je, podle jeho slov, jako pěst na oko. Grace byla obvykle poddajná jako beránek, ale v tomto bodě zůstala neoblomná. Potřebovala Jessiku a její zvláštní způsoby, potrebovala její mnohdy agresivní a neurvalou upřímnost: jako kdyby kamarádka představovala jakousi vzdálenou část jejího svědomí, jakéhosi kouzelného mluvícího ptáka, kterého rozhodně nechtěla ubít.

„Na tohle ti taky musím odpovědět banálně,“ opáčila Jessica a pokrčila rameny. „Protože je to blbec.“

„Jak to můžeš říct? Vždycky je tak zdvořilý a starostlivý!“

Ale už když to říkala, cítila se ještě hloupěji a zbytečněji, než se ve vlnách cítila po celý ten den. To, že si Jessica, mladší než ona, ztracená ve světě čísel a podivných vynálezů, něčeho všimla dřív, když ještě nic nepoukazovalo na zradu, bylo jednoduše ponižující.

Kamarádka vytáhla z kapsy skořicovou žvýkačku a začala ji okatě žvýkat. Nenabídla jí: Grace totiž žvýkání nesnášela, připadalo jí to pro dívku příliš vulgární. Nebo to tak možná připadalo

Cedrikovi: co si pamatovala, na základce vyžvýkala hromadu žvýkaček a jako malá uměla výborně dělat bubliny, které se leskly na slunci a splaskávaly jako zvadlé kytky.

Jessica spustila a bylo jasné, že se jí chystá udělat pořádnou přednášku: „Ze stejných důvodů, proč se tobě líbí. Protože je tak zdvořilý a starostlivý a spořádaný a usměvavý. Já jsem totiž zvyklá na svoje rodiče, kteří se dvěma úvazky na hlavu a šesti dětmi nemůžou být pořád k zulíbání. Zkrátka, pro mě láska znamená dělit tři vajíčka mezi osm lidí, pomáhat ségre s úkoly, i když ti třeští hlava, a dát nejmladšímu poslední kousíček modré pastelky, který ti zbývá, aby si mohl nakreslit moře. Neumím se pitvořit a chovat, ale když ti bude blbě a budeš zvracet, podržím ti vlasy a pak po tobě bez mrknutí oka vytrhu podlahu. Když jsi měla loni neštovice, ten blbec tě nepřišel ani jednou navštívit, i když už je měl za sebou, a pak ti prohlížel obličej, jako kdyby kupoval koně, aby se ujistil, že ti nezůstala ani jediná jizvička. Když jsi rozcuchaná, kouká se na tebe, jako kdybys měla na čele oslí prdel. Cokoli pro tebe udělá, dělá vždycky tak, aby to ostatní viděli: jako kdyby byl neustále v módu ‚uvidíme, kolik lajků dokážu získat‘. Nefotí si selfička, protože to dotáhl ještě dál – on totiž žije v selfičku neustále. Nelíbí se mi, připadá mi falešný, vykonstruovaný a manipulativní. Jestli se někdy vezmete, ale já fakt doufám, že ne, jsem si jistá, že najde způsob, jak tě donutit sedět doma jako spořádanou ženušku, co leští umyvadla do vysokého lesku a pořádá benefiční večírky s hromadou dalších čarodějnic v kožiších.“

Grace instinktivně zamumlala: „To není pravda! Vystuduju a budu pracovat a...“

Jessica sebou vztekla šklubla a zlehka koplá zespona do palubní desky. „A co říkáš tomu, jak se postavil ke tvé vášni k focení?“

Vysmál se ti, jako kdybys chtěla pěstovat cukrovou řepu na Aljašce. A nemysli si, že ti diplom z práv k něčemu bude. Maximálně ho budeš moct použít na zdobení tácků dekupází.“

Grace sevřela prsty volant. Zatímco projížděla jilmovou alejí vedoucí k pobřežnímu domu Jasona, Cedrikova nejlepšího kamaráda, stáhla jí žaludek křeč.

„Chceš těmi řečmi urážet jen Cedrika,“ zamumlala, „ale přitom urážíš i mě. Vždyť jsem jako on, zdvořilá a pečlivá, spořádaná a usměvavá.“

„Určitě jsi zdvořilá a pečlivá, ale nejsi panenka s botoxovým úsměvem, jak by si Cedric představoval. Problém je, že jste spolu už skoro čtyři roky a že jsi vyrostla k jeho obrazu,“ namítla Jessica ještě výsměšnějším tónem. „Jenže uvnitř tebe dřímá zemětřesení, které držíš na uzdě lepidlem. A tím lepidlem je on. Chlap musí být oheň a ne lepidlo, jinak to nemá cenu! Já vím, nemám s tím žádné zkušenosti, jakým právem ti kážu? Ale tímhle jsem si jistá: radši se budu dál učit periodickou tabulku než chodit s klukama, dokud nepotkám ten svůj oheň. Ještě štěstí, že jste... to zatím *nedělali*. Jasně, on je ten typ, co chce pannu až do svatby, a není vyloučeno, že tě nechá zkontrolovat od nějaké porodní báby předtím, než ti dá všanc svého vznešeného *přítelíčka* – hlavně neurazit boha ani vlast –, ale jsem si jistá, že on sám si zatím užívá.“

Grace nadskočila s takovou vehemencí, že vyjela ze svého směru. Zatímco mini cooper kreslil na asfaltu veliké S, obrovské SUV v protisměru hrozivě zatroubilo. Grace s bušícím srdcem zastavila u chodníku a pustila volant. Třásla se, dlaně se jí zpotily a přerývavě vydechovala.

„Grace!“ zvolala Jessica. „Vždycky jsi věděla, že mi je Cedric příjemný jako osina v zadku, tak proč jsi z toho tak rozhozená? Panebože, jsi bledší než Irčan se střevní virózou!“

Potřeba plakat, tak prudká, že jí zastřela zrak, se změnila ve výbuch smíchu. Nedokázala se na Jessicu zlobit, na její upřímné a ničím nekryté údery, které ji sice zraňovaly, ale nezrazovaly. Nebylo jí dobře, hromada jejích pochyb rostla každým krokem v tom dni plném samých kroků, ale teď si na chvíli dopřála nepatřičný smích.

Jessičina ruka na paži ji náhle zarazila.

„Co se děje? Směješ se, ale jako hysterka. Bylo dneska něco špatně? Do telefonu jsi mi řekla, že potřebuješ někam doprovodit. Kam? K sebevraždě v protisměru?“

Grace jí řekla téměř šeptem, co se toho rána stalo. Její hlas zněl jako hlas někoho, kdo celé hodiny křičel, a teď už nemůže.

Kolik nových a silných emocí za těch pár hodin prožila. Takové bušení srdce, že jí div neprorazilo hrudník. Hněv zuřivý jako vlčí hlad, zklamání, smutek, zjištění, že nikdo není dokonalý. Ani ona, která se místo toho, aby se k tomu celému postavila jako dospělá, schovává za keři a špehuje svého téměř bývalého snoubence v naději a obavě, že ho přistihne in flagranti. Jiná dívka by do domu nakráčela s rozhodným výrazem a vyzpovídala všechny přítomné, aby se dozvěděla, kde je Cedric, a ukázala na něj obviňujícím prstem, ale Grace ne. Grace žila s grácií baletky v malajské hrací skříňce. Palčivý hněv, který cítila po obědě, zeslábl a ustoupil úzkosti.

Vila Jasona Rogerse byla šperkem ze dřeva a břidlice, vsazeným do skal mezi pískem a trávničky. Jeho rodina ovšem považovala za mnohem víc šik trávit léto na Martha's Vineyard, takže toto obydlí – jedno z mnoha, které Rogersovi vlastnili od Connecticutu po Massachusetts – používal téměř výlučně Jason ke své vlastní zábavě. A protože to byl chlapec, který se bavil rád, nebylo příležitosti, aby tu nepořádal večírky pro kamarády a neoddával se bláznivé zábavě. Ta bláznivá zábava měla toho večera spočívat v poklidném setkání přátel, ale už od pohledu bylo jasné, že Cedric lhal i o tomhle detailu. Na cestičce za domem totiž parkovala spousta aut, mnohem víc, než by se jich dalo očekávat u setkání několika přátel na kus řeči.

Chystal se večírek, chlapci přinášeli do domu plechovky piva a dívky samy sebe a svou dobrou náladu. Grace je znala téměř všechny, ale při pohledu z tak zvláštního úhlu měla najednou dojem, že nezná vlastně pořádně nikoho: všichni to byli Cedrikovi přátelé a stali se jejími přáteli jen samospádem. S žádným z nich neměla skutečně důvěrný vztah. Se kterou z těch dívek si kdy vyměnila pár slov, která by nebyla jen společenskou konverzací?

Proč jsem se s nimi stýkala, když mě vůbec nezajímají?

„Problém je, že jste spolu už skoro čtyři roky a že jsi vyrostla k jeho obrazu.“

Byla to pravda? Opravdu potlačila sama sebe, aby si Cedrika zasloužila?

Toho Cedrika, který líbá dívky s potetovanými pažemi?

Jeho audi v ohnivě rudé metalíze se stahovací střechou se ale neobjevilo. Z domu se rozléhaly hlasité tóny taneční hudby, smích podnapilých a vlny pobaveného křiku, ale po Cedrikovi ani stopa.

„Možná opravdu zůstal doma a odpočívá,“ zašeptala Grace.

„To jistě,“ opáčila ironicky Jessica polohlasem. „Už ho vidím, jak si dal litr heřmánku a spí jako mimino. Ne, buď si jistá, že dorazí. Později, jako to dělají důležití hosté, s tou svou pěknou vyčůranou tvářičkou.“

„Přijel by s Jasonem. Ne, podle mě nepřijede. A pak... není snad tak hloupý. Jestli nějakou fakt má, nebude ji ukazovat takhle veřejně.“

„To máš pravdu. Je mazaný. Tak co budeme dělat? Půjdeme dovnitř, někoho zmlátíme a donutíme, aby nám všechno vyzvonil?“

Grace roztržitě potřásla hlavou a zahleděla se na něco před domem. V polostínu viděla, jak ze dveří vychází ženská postava a míří k nim. Ne, ne přímo k nim. Spíš na cestičku vedoucí k pláži.

Poznala ji: byla to Jasonova sestra Michelle, o dva roky starší a jistým způsobem černá ovce rodiny. Nechtěla jít na práva, zapsala se na Americkou kulinářskou akademii a chtěla se stát šéfkuchařkou. Nic zvlášť anarchistického, ale pro advokáta Rogerse bylo i tak těžkou ranou mít dceru, která chce být kuchařkou. Nejdřív ji dokonce chtěl vydědit a odmítal její průměrné ambice sponzorovat. Teprve potom, co se v celé záležitosti informoval a zjistil, že mnoho špičkových osobností je šéfkuchaři, a dokonce celebritami, rezignoval, vzal ji na milost a zaplatil jí školu.

Teď trávila Michelle v New Yorku skoro celý rok kromě léta. Přijela do New Havenu na udělování diplomu svého bratra a bavila se se stejným okruhem přátel. Bohužel se zdálo, že svému otci nepřestala uštědřovat další rány. V poslední době se totiž na její účet roznesly ještě odvážnější řeči. Někteří o ní trousili, že je lesba. Její rázná povaha, nenucené oblékání a fakt, že si ještě domů nikoho nepřivedla, způsobily, že zlé jazyky nezahálely.

Zpoza mraků vyšel Měsíc a postříbřil křoviny. Grace zadržela dech. Zatímco jí srdce v hrudním koši bušilo jako blázen, přistihla se při myšlence, že aspoň v tomto směru může být advokát Rogers klidný. Michelle určitě není na holky.

Měsíční světlo ji na okamžik ozářilo skoro jako ve dne chvíli předtím, než došla k chodníčku vedoucímu na pláž: osvítilo její zdviženou paži, jíž si rovnala uvolněný pramen vlasů. Nad zápěstím měla zřetelně vytetovanou větrnou růžici ve stylu steampunk.

Kapitola druhá

GRACE BOJOVALA S CHUTÍ vrátit se domů, slzy měla už zase na krajíčku a pokusila se o čelem vzad zpátky k autu. Jessica ji ale zadržela. Její malá a silná postava, stín mezi stíny, jí ve tmě najednou připadala vyšší a pevnější než strom.

„Ne, budeme ji sledovat,“ trvala na svém kamarádka. „Musíš se k tomu postavit čelem. Jestli to vzdáš, dovolíš mu, aby si tě omotal kolem prstu. Jestli se mu nepostavíš tváří v tvář, jestli ho nechytíš s prackama ve smetaně, vypiješ si všechny ty nesmysly, které ti navykládá, až se rozhodneš, že ti to má konečně vysvětlit. Je schopný ti říct, že Michelle pomáhal sbírat zvláštní řasy, které rostou jen na těchhle útesech, aby mohla uvařit gurmánskou polévku ke své příští zkoušce. A dnes ráno ji nelíbal, viděla jsi snad, jak se dotýkají rty? Prosím tě, co tě nemá, učil ji jeden výborný cvik na krční páteř, kdo ví, co jsi viděla! Grace, jestli neuvidíš na vlastní oči, jak jí strká jazyk do pusy, budeš pořád doufat, že se mylíš. Takže se nadechni, zatni zuby a jdeme.“

Grace přikývla a nechala se vést po cestičce. Nebyla si úplně jistá, jestli má Jessica pravdu. Opravdu by se Cedrikem nechala umluvit? Ale v pochybnostech je lepší čelit pravdě bez kompromisů.

Stezka pro pěší vymezená živým plotem se v jednu chvíli rozdělovala. Jeden směr vedl k dřevěnému molu na klidné vodě, druhý pokračoval k pláži, na jejímž konci se tyčil vypnutý maják.

Svit Měsíce dokonale osvětloval písek až k majáku bílému jako slonovina, ale po Cedrikovi a Michelle nebylo ani stopy. Žádný úkryt nenarušoval celistvou plochu, žádná duna, prohlubeň ani kámen, a na vodě nebyla vidět jediná loďka.

„Musí být určitě v majáku,“ podotkla Jessica polohlasem. „Ledaže by si oba přivázali na krk mlýnský kámen a utopili se.“

„Třeba je tam jen ona a Cedric vážně nepřišel.“

Při těch slovech se kousla do rtu v nervózním gestu, které se začínalo opakovat až příliš často. Na silnici táhnoucí se podél pláže, vedle jilmu nakloněného desítkami let vichru, totiž parkovalo červené auto. Cedrikovo auto.

Grace pevně sevřela Jessice ruku. Jejich oči se soustředily směrem k silnici a hledaly jednu či více lidských postav, ale viděly jen obrys auta, jehož čelní sklo odráželo obraz větví.

„Jsou v majáku,“ zopakovala Jessica a ukázala na obrovský bělostný kužel, vzdálený několik metrů od nich.

Přeběhly pláž ruku v ruce. Moře se lesklo jako hladký kov, vítr povíval od vody ve vlašných závanech vonících po soli. Maják měl dole dvířka, která měla být zavřená, ale byla pouze přivřená.

Vnitřek byl z holého kamene, s dlouhým spirálovitým schodištěm, které zespoda vypadalo jako průřez obrovskou lasturou. Ticho bylo takové, že když k nim shora dolehl smích, připadal jim téměř jako zaburácení hromu.

Grace a Jessica vystoupaly po schodech s různými emocemi. Z obličje jedné prosvítala dětinská hrůza, jako by měla natrefit na hororovou scénu. Výraz Jessiky, táhnoucí kamarádku po schodech, byl méně poráženecký, bojovnější. V jednu chvíli se ozval smích ze dvou hrdel, spojený v intimním dvojhlasu, a nepopiratelný zvuk tělesné rozkoše.

Grace sevřela Jessice ruku ještě silněji a podívala se nahoru. Ve vrcholku věže byla místnost, celá kolem dokola prosklená, v jejímž středu trůnila starodávná, nyní nepoužívaná lucerna. Na druhé straně směrem k moři bylo proti oknům vidět pohyb těl.

Kroků, které byly potřeba k tomu, aby obešly lucernu, bylo málo, ale jim se jich zdálo víc než dost. Grace měla dokonce pocit, že se pohybuje zpomaleně, že se vlní, jako by kráčela po měsíčním povrchu. Až do poslední chvíle se modlila, aby byla Michelle ve společnosti jiného chlapce, nějakého kamaráda, kterému Cedric půjčil auto, zatímco sám zůstal doma a čte si nebo nanejvýš hraje hry, anebo někoho, kdo má podobné auto jako on.

Ale všechny Graciny naděje byly marné.

Ačkoli bylo nahoře zhasnuto, měsíční světlo svítilo do majáku jako reflektor. Byli to opravdu Cedric a Michelle a on jí nejen strkal jazyk do úst: jejich pozice opravdu nebyla pozicí někoho, kdo učí toho druhého cviky na krční páteř. Naopak, bylo víc než pravděpodobné, že v té propletené poloze, s hlavami dole, jako nějaká příšera se čtyřma nohama, čtyřma rukama a žádným srdcem, krční obratle určitě hrozně bolí.

Grace ztuhla pár metrů od nich, zatím si jich nevšimli. Pár centimetrů od hromádky zmuchlaného oblečení a dvou plechovek guinnessu. Míli od vlastního srdce, které jí vypadlo z hrudi a skončilo někde v moři. Nezměrně daleko od svého předchozího života a od svého starého já.

Ta tichá paralýza trvala pár vteřin i celé století. V jednu chvíli její přítomnost vyvolala ozvěnu v prostoru, zradil ji dech, unikl zvuk: Cedric se otočil, vydal téměř směšný výkřik a vyskočil na nohy. Vypadal zmateně, s kalhotami omotanými kolem lýtek, rukama si chránil nejjintimnější místa, pohled plný paniky.

Jakmile vykřikl: „Gracie, není to tak, jak to vypadá!“, nezmohla se na nic jiného, než že ještě víc vykulila oči, zatímco ostatní obličejové svaly si dělaly, co chtěly, a rozhodly se opustit výraz znechucení a provést něco jiného.

Zkrátka, po téhle komické větě se rozesmála jako blázen.

Maják se několik minut otrásal ozvěnou jejího smíchu. Tedy, dvou smíchů, protože Jessica se k ní záhy přidala. Grace to nedokázala zastavit: její smích byl napůl hysterický a napůl upřímný, protože Cedrikova odpověď zněla vzhledem k okolnostem prostě absurdně.

„Trénovali jste řeckořímský zápas na příští olympiádu?“ zeptala se.

V tu chvíli Michelle vstala a pohled na její sošnou krásu pokořil Grace víc než cokoli jiného, takže její smích dozněl jako umíráček. Dal před ní přednost úplně odlišné dívce: vysoké, snědé, kypré, starší, pravděpodobně zkušené. S mnoha tetováními na těle – větrná růžice mezi zápěstím a loktem, tribal tattoo kolem druhé paže hned pod ramenem a smaragdově zelené tetování kolem kotníku – na důkaz toho, že se mu zase až tak odpudivá asi nezdají.

Grace se náhle rozhodla, že nechce poslouchat žádné vysvětlování: bylo jí na zvracení a toužila odejít. S Jessikou v patách seběhla schody. Zdálky slyšela rozčilené hlasy Cedrika a Michelle, jak se hádají, kdo měl zavřít dveře majáku.

Když byla na pláži, dál běžela pískem a v uších jí zněla ozvěna vlastního dechu podobná zvuku moře v mušlích. V jednu chvíli

musela zastavit, aby popadla dech. Jessica ji dohonila a objala. Ve tmě zjasněné měsíčním světlem se na sebe podívaly a nic neřekly, protože už nebylo třeba nic dodávat.

Když se daly znovu do pohybu, zastavil je hlas.

„Gracie!“ Od majáku za nimi běžel Cedric. Ve spěchu se oblékl, ale byl ještě bosý. „Počkej!“ opakoval několikrát, nejprve prosebně, a postupně čím dál autoritativněji. Jako kdyby se tím, že si prsty pročísl vlasy a znovu si oblékl své značkové oblečení, zase složil dohromady a nabyl obvyklé jistoty. Grace napadlo, jestli s ní vždycky mluvil tak panovačným tónem, jestli jí dával rozkazy maskované za rady a jestli to byl nakonec vždycky tak namyšlený blbec, jak se jí zdálo teď. Zastavila se, ale ne proto, že by poslechla: v tu chvíli byla zvědavá, jak se asi ospravedlní.

Jessica jí rozčileně zmáčkla ruku: „Teď se nenechej zblbnout!“ vyhrkla.

Cedric zatím doběhl až k nim. Na Jessiku se podíval téměř znechuceně a podotkl: „Jsem si jistý, že máš v tomhle pokleslém dramatu prsty.“

Kamarádka se nadechovala, aby mu od plic odpověděla, ale Grace ji předběhla. „V tomhle pokleslém dramatu máte prsty ty a Michelle, a to nazí,“ odvětila. Byla překvapená, že její hlas zní chladně jako nůž vyřezaný z ledu.

„Tys to ale neměla zjistit, k sakru!“ odpověděl on, stále vzteklejší, jako by skutečnou chybou nebyla chyba sama, ale její odhalení. „Nic by ses nedozvěděla! Mezi mnou a Michelle o nic nejde, jenom spolu spíme. Sex není všechno, Gracie.“

„Není to všechno, ale je to dost.“

„Říkám ti, že mi na Michelle nezáleží. Jinak bych se s tebou rozešel a začal chodit s ní, ne? Ty si myslíš, že nedokážu pustit

k vodě někoho, koho nechci, nebo že jsem zoufalec bez možnosti volby? Pojď sem, řekni mi, co máš na srdci a...“ Nepohnul se, zůstal nehybně stát na pláži a zřejmě čekal, že k němu přiběhne jako vděčné a ochočené koťátko.

Grace zaslechla, jak Jessica frustrovaně vzdychla. Chtěla se otočit, aby ji ujistila o své neústupnosti, ale vítr jí pocuchal vlasy a zavál jí do nosu vůni moře. Vonělo po soli a mořských pannách, po potopených pokladech a po dobrodružství. Její mysl z toho paradoxního okamžiku na vteřinku odlétla, jako by nešlo o její život, ale o špatný film, na který se musí dívat v kině. Bylo by tak krásné ocitnout se někde jinde, daleko od všech, daleko od tohoto strašného dne a...

„Gracie?“ naléhal Cedric, který očividně ztrácel trpělivost.

Podívala se na něj bez výrazu. Čelo měla hladké jako povrch šálku z bílého porcelánu, bez jakýchkoli známek emocí, ať už údivu, hněvu, nebo odpuštění.

„Přes tohle se nemůžu přenést,“ řekla nakonec.

„Neříkej hlouposti, jistěže se přes to můžeš přenést!“ vynadal jí.

„Sbohem, Cedriku, a ještě jednou gratuluju k diplomu,“ pokračovala Grace ještě nezúčastněnějším hlasem.

Cedric zaklel. Bylo to poprvé, co ho slyšela říct něco vulgárního. Zuřil, protože ji nedokázal udržet pomocí obvyklého udidla, které předtím neviděla a ani nepředpokládala, že by existovalo, ale které se jí teď ukázalo v celé své kráse.

To jsem vždycky byla tvoje cvičená opička a nikdy jsem si toho nevěšimla?

„Já jsem se musel přenést přes mnohem horší věci!“ křičel jí Cedric za zády.

Grace se zastavila a otočila. Měsíc se v tu chvíli schoval za mraky, takže se jí Cedric ukázal jen jako trojrozměrný stín. Mrzelo ji, že mu nevidí do očí: ráda by věděla, s jakým výrazem si dovolil tvrdit něco takového.

„Opravdu?“ zvolala. „A přes co ses musel u mě přenést? To si ráda poslechnu! Jaké strašné věci jsem ti udělala? Čím jsem se provinila?“

Ve tmě viděla, jak si prohrábl vlasy rukou. Vítr mu nadouval hedvábnou košili, takže vypadal mohutnější, než byl. Jeho hlas k ní dolehl spolu se sprškou slané vody. „Nic konkrétního, ale... zkrátka, víš, jak mi na některých věcech záleží!“

„Na jakých, do prdele, věcech?“ Bylo to poprvé, co řekla nahlas sprosté slovo. Občas si nějaké pomyslela, ale nikdy je nevyřekla: když jí kadeřník zkrátil vlasy tak, že vypadala jako mladší dvojnice Ivany Trumpové; když jí na oslavě jejích sedmnáctých narozenin pořádané na Andersonovic jachtě Cedric zakázal dát si další kousek dortu, jestli prý nechce, aby šli ke dnu; když dostala neprávem špatnou známku, ale dokonce i když dostala dobrou známku, kterou si podle sebe nezasloužila. Jako holčička kdysi vzdorovitě, ale jen v duchu, proklela své rodiče, když jí nechtěli pořídit psa. A jednou, když jí bylo dvanáct, se zamilovala do nevychovaného spolužáka a v hříšných myšlenkách ho mnohokrát nazvala „blbcem“. Nikdy si ale sprosté slovo nevychnutnávala jako teď. Mělo pikantní, příjemnou a osvobozující chuť.

Cedrika její náhlá nevázanost nejspíš naštvála a vrátil se do útoku ostřejším, téměř pomstychtivým tónem. „Na původu, krevním poutu, na jistotě, že až se ožením a budu mít děti, nebudou mít divné vrozené nemoci, protože v mojí rodině takové nejsou.“

„A co to má co dělat se mnou?“

„Nedělej, že to nevíš, Gracie.“

Ta zdánlivě láskyplná zdrobnělina, která ji vždycky rozesmávala, protože jí tak říkal jen on, ji najednou zasáhla jako palčivý konec biče. „Neříkej mi Gracie a laskavě mi vysvětli, co tím myslíš.“

S odpovědí nezaváhal ani chvíli. „Vůbec se nepodobáš svým rodičům.“

„No a?“

„To děláš schválně? Je přece jasné, že jsi adoptovaná! Je to vlastně víc než jasné, je to jisté, protože když si tě můj otec proklepl...“

„Tvůj otec si mě proklepl?“

„Udělal to samé, když se zasnoubila moje sestra. To nebylo nic proti tobě. Ale zjistil, že tví rodiče nejsou tví skuteční rodiče. Adoptovali tě. Ale já jsem se přes to přenesl. A ty se nemůžeš přenést přes takovou blbost, jako je dnešek? Mysli, Grace, mysli, proboha. Jsi pro mě dokonalá i s tou neznámou ohledně svých kořenů. Jsi milá, prostá, ale zároveň elegantní, jsi pilná, ale ne zas génius, abys měla kdovíjaké ambice, nemáš žádné šílené nápady, jsi klidná, věrná a poslušná a...“

Grace měla spoustu důvodů podrobit ho křížovému výslechu, ale bůhvíjaká mučivá úvaha jí dovolila říct jen hodně hloupou a úplně nedůležitou věc.

„Poslušná?“ zvolala, zatímco si všechny ostatní informace hledaly místo v její přeplněné hlavě a bzučely jako odhalené dráty. „Poddajná, ne příliš krásná, ne příliš chytrá... a nudná?“

„To jsem neřekl!“

„Ale řekl! Takový to má podle mě význam. Považuješ mě za nudnou, Cedriku?“

„Nejsi nudná, jsi klidná, nejsi nepředvídatelný cvok, přemýšlíš o věcech konvenčně, dokážeš naslouchat radám pro svoje dobro: podle mě jsou to přednosti. Nechtěl jsem tě urazit, ale pochválit tvé dobré vlastnosti, a ty reaguješ, jako kdybych tě urážel!“

„Jsem v pokušení se tě zeptat, jak je tedy možné, když mám všechny tyhle ctnosti, že jsi pocítil potřebu skočit do náruče Michelle, ale bojím se odpovědi. Navíc mě už vlastně vůbec nezajímá. Teď odcházím a nezkoušej mě zastavit.“

S rozhodností se otočila a vykročila po písku. Cedric ji fyzicky nedohonil, ale jeho hlas ji chytil jako háček na udici.

„Zítřka si o tom ještě promluvíme. Takhle to neskončí. Ale ulev mé zvědavosti: vědělas to? Vědělas, že jsi adoptovaná?“

Grace se nezastavila, ale naopak rozběhla, a její stopy tak byly hlubší a dál od sebe, jako malé prázdné propasti, a jen zavolala zpátky: „Samozřejmě že jsem to věděla!“

Pak běžela dál a Jessica běžela pár kroků před ní a občas se pro kontrolu ohlédla, ačkoli nic neviděla, protože mraky pořád ještě zakrývaly Měsíc.

Teprve když obě doběhly k autu a popadly dech a Grace otevřela dvířka, ozářilo je světlo z kabiny jako mléčný přísvit ducha a její oči prozradily pravdu.

Nikdy ji něco podobného ani ve snu nenapadlo.

Grace s rukama zkříženýma na volantu vonícím po nové kůži, s hlavou mezi lokty, vlasy rozhozenými po stranách a skvrnou

studeného potu na zádech nedokázala ani plakat. Už toho dne plakala tolik a tolik se smála, aby neplakala, že jí teď už slzy úplně vyschly. Od chvíle, kdy jí ředitel Hopkins School předal diplom, jako by uplynuly celé věky a v těch dlouhých letech sem tam něco zmizelo. Vyhnuli dinosauři, nějaké to kapradí, zdvořilost, trpělivost a odvaha. Odvaha určitě. Ještě nikdy se necítila tak unavená a slabá.

Jessica ji pohladila po vlasech, jako se hladí vyplašená koťátka. „Nevěř všemu, co vypustil z huby, může to být jenom lež, která tě má zranit. Ten blbec se rozzuřil, protože jsi nereagovala tak, jak by se mu líbilo, tedy jako zoufalá husa.“

„Ale já jsem zoufalá husa,“ zavzlykala Grace.

„To není pravda. Jsi někdo, kdo dneska dostal pořádnou nakládačku a musí se teprve vyrovnat s nastalými změnami.“

Ještě několik minut Jessica pokračovala v podobném duchu a pokoušela se jí vykreslit situaci v méně ponurém a povzbudivějším světle. Grace ji vyhasle poslouchala, jako by hlas její kamarádky přicházel z nějakého vzdáleného a cizího světa.

„Slíbíš mi, že se na to vyspíš a nebudeš se pokoušet o sebevraždu?“ řekla nakonec Jessica, když dojely před její dům.

„Slibuju.“

„Zítرا ráno ti zavolám, ale mezitím žádné hlouposti.“

Grace přikývla a donutila se usmát, když kamarádka vystupovala z auta a procházela dveřmi skromného dřevěného domu zastrčeného mezi dalšími stejnými domy. Grace nejela hned domů: dlouho se projížděla, ještě pomaleji než obvykle. Měla strach se vrátit domů, strach ocitnout se před rodiči, kteří možná nejsou jejími rodiči, měla hrůzu z toho, že se jich musí zeptat a zjistit, jestli byl Cedric jen zákeřný, nebo i šílený. Nad všemi

těmi dilematy trůnilo směšné a dětinské přání vlastnit stroj času, vynulovat posledních čtyřiaadvacet hodin a vrátit se ke šťastnému včerejšku.

Proč je nutné všechno vědět, všemu čelit, proskakovat obnivenými obručemi a procházet dveřmi, za nimiž jsou lvi? Nemohl by být život obklopený nějakým rozumným množstvím neškodných lží?

Zůstala téměř hodinu zavřená v autě, zaparkovaném na ulici před jejich domem. Byl to hezký dům a kdysi i hezký život. Co to je teď? A co to bude?

Otec měl oči černé jako uhlíky, matka jako drobné lékořicové kuličky. Jak je možné, že si toho rozdílu nikdy předtím nevšimla? I jejich rodiče byli tmaví a mezi bratrance a sestřenicemi nebyl nikdo, kdo by měl modré oči nebo blond vlasy s měděným nádechem jako ona. Proč ji ta drobnost nikdy netrkla? Když je Grace pozorovala, jak před ní sedí na pohovce v obýváku, myslela nahněvaně na to, že by měl nějaký federální zákon ukládat všem, kteří chtějí adoptovat děti a nemíní jim to nikdy říci, aby si vybírali takové, které by aspoň vzhledem nebyly v rozporu s Mendelovými zákony o dědičnosti. Její otec se na pohovce nervózně vrtěl. Ačkoli to byl obvykle autoritativní muž hrdého vzezření a neskromných způsobů, v tuto chvíli vypadal jako hrací karta přeložená napůl. Matka, padesátnice, kterou zamlada přirovnávali k Avě Gardnerové, se tvářila otřeseně. Seděla zabořená mezi hedvábnými polštáři, zabalená do přepychového županu s kašmírovými vzory, v ruce měla kapesník a na kapesníku slzu.

„Je to pravda?“ zeptala se znovu Grace.

V tichu, které dál panovalo po její otázce, si pomyslela, že jí měla něco napovědět i jejich krása: nemůžeš být vlastní dcera Rocka Hudsona a Avy Gardnerové, mít sestřenici jako dvacetiiletou Zetu Jonesovou a být jen hezká blondýnka. Hezká.

V tom téměř milosrdném tónu, který používal Cedric, se to zdálo jako jen o něco málo víc než ošklivost. Hezká, bez hloupých nápadů, bez velkých ambicí, poslušná.

Stiskla v pěst ruce schované pod stehny a čekala, až její rodiče najdou odvahu odpovědět.

Matka se odhodlala jako první, i když měla opuchlé oči a třáslly se jí rty. „Je to pravda,“ přiznala.

„Proč jste mi to nikdy neřekli?“ Hlas jí vyšel z hrdla slabý jako šeptnutí, které nemá nikoho probudit: mluvila, aniž by se na někoho z nich dívala, soustředila se na opěradlo pohovky s látkou vzorovanou bílými a zlatými proužky.

„To se nedá jen tak říct,“ namítl její otec, skoro jako by mluvil o nějaké skandální pomluvě. „Jak jsme ti to měli říct? A kdy? Vzít si tě stranou a udělat ti přednášku? Abychom ti řekli co?“

„Pravdu.“

„Pravdou je, že jsme rodina. A prozrazovat ti tuhle bezvýznamnou podrobnost by pro nás bylo jako připustit nějaký rozdíl, jako bys snad byla kvůli adopci méně naší dcerou. Vytěsnili jsme to a v jistém smyslu na to zapomněli. A jak o tom jednou nemluvíš, tak o tom prostě nemluvíš. Protože to není důležité, holčičko. Když se nad tím zamyslíš, není to důležité.“

„Já nevím...“, zamumlala Grace. Nevěděla, co si má myslet, a měla dojem, že jí praskne hlava. Položila si ruku na spánek a přitom ucítila, jak jí zakřupalo v ramenou: měla je tak ztuhlá, jako by byla ze sádry.